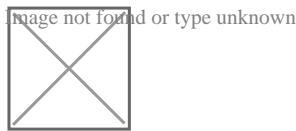

Οι επιπτώσεις των αθλητικών νόμων (Μίλτος Λαζαρίδης, παλαίμαχος διεθνής καλαθοσφαιριστής)

/ [Πεμπτούσια](#)

Η αναγκαστική - εκβιαστική, υποχρέωση της μετατροπής των ομάδων σε ΑΕ, χωρίς να υπάρχουν αντικειμενικές προϋποθέσεις, αντέστρεψε τους κανόνες του παιχνιδιού και priμοδότησε προκλητικά την ιδιωτική πρωτοβουλία καθιστώντας την ως μοναδική προϋπόθεση συμμετοχής στα, κατ ευφημισμό, επαγγελματικά πρωταθλήματα.

Η διαδικασία της μετατροπής, ως προϋπόθεση ύπαρξης, έγινε με ομήρους τα σωματεία και με εκμηδένιση των οποιονδήποτε διαπραγματευτικών πλεονεκτημάτων τους, κάτω από τις ασφυκτικές χρονικές αποκλειστικές προθεσμίες που έθετε ο νόμος.

Μεταβιβάστηκε το προνόμιο της αθλητικής νομιμοποίησης στις ΑΕ και το

αυθαίρετο δικαίωμα να λειτουργούν αντ' αυτού και όχι κατ' εξουσιοδότηση του σωματείου, χωρίς μάλιστα καμία δυνατότητα αντίδρασης από αυτό, ακόμα και σε περιπτώσεις δυσφήμισης και πλήγματος της φήμης του από ενέργειες του ιδιοκτήτη της εταιρείας.

Η καθιέρωση της τιμοκρατίας που επέβαλαν οι αθλητικοί νόμοι και οι αποκλεισμοί με μοναδικό κριτήριο αξιολόγησης την οικονομική επιφάνεια του κάθε ενδιαφερόμενου να ασχοληθεί με την διοίκηση του επαγγελματικού αθλητισμού, ενοχοποιείται για την μετάλλαξη του χώρου από εξ ορισμού αταξικού σε βαθύτατα ταξικού.

Τα αποτελέσματα αυτής της μετάλλαξης δεν θα μπορούσαν παρά να προκαλέσουν τερατογενέσεις που όλοι αντιλαμβάνονται ως φτωχοποίηση, διαφθορά, δυσφήμιση του αθλήματος, προσωπικούς στρατούς, έξαρση της βίας.

Όλες οι νομοθετικές ψευδό εκσυγχρονιστικές προσπάθειες απαντούσαν σε ερωτήματα ή τοποθετήσεις του τύπου:

- «Να διασφαλίσουμε τα λεφτά μας»
- «Να πετάγεται ο καθένας στις γενικές συνελεύσεις και να λέει το μακρύ του και το κοντό του για το που βάζω τα λεφτά μου»
- «Που θα βρείτε τα λεφτά;»

Η λέξη επενδυτής παρέπεμπε στην απάντηση των παραπάνω ερωτημάτων και άφηνε την υπόνοια της τεχνοκρατικής σιγουριάς για την επιτυχία της ιδιωτικοποίησης του αθλητισμού, που προϋπόθετε την εξάλειψη του λαϊκού ελέγχου των γενικών συνελεύσεων και τον απόλυτο έλεγχο της ιδιοκτησίας και διοίκησης, σε αντιδιαστολή με τους ξεπερασμένους κρατικοδίαιτους ρομαντικούς ερασιτέχνες παράγοντες, όπως τα ΜΜΕ αποδομούσαν συστηματικά.

Οι γνωστοί, επιτυχημένοι ως επιχειρηματίες που αναμίχθηκαν, απέτυχαν σε τέτοιο βαθμό, που παρέδωσαν τις ομάδες σε πολύ χειρότερη κατάσταση από όταν τις ανέλαβαν. Και ήταν μοιραίο και απόλυτα προβλέψιμο να συμβεί. Ο χώρος δεν προσφέρει καμία δυνατότητα όχι κέρδους αλλά ούτε καν ισοσκελισμού εσόδων - εξόδων που θα δικαιολογούσε την σύσταση ΑΕ.

Αδιάψευστη απόδειξη είναι το γεγονός ότι για 17 χρόνια στο μπάσκετ δεν έχει επιδειχθεί καμία κερδοφόρα χρήση, ενώ στο ποδόσφαιρο μόνον η ευρωπαϊκή διέξοδος σε συνδυασμό με επιτυχημένη πορεία ή η έλλειψη σοβαρών στόχων που οδηγεί σε πωλήσεις παικτών, μπορεί να προσφέρει σε ελάχιστες ομάδες κάποια δυνατότητα κέρδους.

Στόχος δεν είναι ο αποκλεισμός εύπορων ατόμων να ασχοληθούν με τα διοικητικά του αθλητισμού, καθώς θα ήταν μια αντεστραμμένη εικόνα των αποκλεισμών σε μη εύπορους, που αναγγέλλουν οι μέχρι σήμερα αθλητικοί νόμοι και ξένα ως προς την αθλητική ηθική .

Με βάση τα όσα αναπτύχθηκαν για την αναγκαιότητα της αθλητικής σκέψης, που επιβάλλει την αναζήτηση του καταλληλότερου για την διαχείριση του σωματείου, η συμμετοχή ανθρώπων κύρους από τον επιχειρηματικό κόσμο, που έχουν πρόσβαση στην αγορά, είναι καλοδεχούμενη, με την προϋπόθεση ότι θα επιλεγούν και θα ελέγχονται από τις γενικές συνελεύσεις, για να διαχειριστούν τους υπάρχοντες πόρους και να τους επαυξήσουν και όχι να είναι οι χρηματοδότες.

Η πρακτική της αναζήτησης αποκλειστικού χρηματοδότη, αποδείχθηκε καταστροφική, καθώς η εμπλοκή του εκτεινόταν μέχρι το όριο οικονομικής του διαρροής, με επακόλουθο η αποχώρηση του να δημιουργεί αξεπέραστα προβλήματα που οδηγούσαν σε υποβάθμιση του σωματείου.

Αν δούμε ότι ιστορικές ομάδες παραχωρούνται δωρεάν και δεν τις αναλαμβάνει κανείς, τα χρέη διογκώθηκαν, η διαφθορά κυριαρχεί, οι ανισότητες παγιώνονται, και ο χώρος είναι παντελώς χρεωκοπημένος, τότε δεν μπορούμε να μην καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι οι δήθεν τεχνοκράτες ήταν παντελώς άσχετοι. Ο βασιλιάς ήταν τελικά γυμνός.

Αποδείχθηκε ότι χωρίς την συμμετοχή του λαϊκού στοιχείου (περίπτωση ΑΕΚ, Πανιώνιος, Ηρακλής, Μαρούσι, Πανελλήνιος, Περιστέρι, Μακεδονικός κλπ.) το εγχείρημα είναι καταδικασμένο σε παταγώδη αποτυχία.

Το δόγμα ότι ο αθλητισμός είναι θέαμα σε συνδυασμό με τον αποκλεισμό από την συμμετοχή στα κοινά, των φιλάθλων, τους μετέτρεψε από υποστηρικτές σε θεατές. Η διαμόρφωση αυτής της νοοτροπίας, τους καθήλωσε στον καναπέ, σε αναζήτηση θεάματος από την τηλεόραση που προσφέρεται σε αφθονία, απομακρύνοντας τους από τα γήπεδα, αφήνοντας το χώρο σε οργανωμένους ιδιωτικούς στρατούς να δημιουργούν βίαιο και αποκρουστικό πολεμικό περιβάλλον που μεγιστοποίησε το πρόβλημα .

Η δυνατότητα που δόθηκε μέσα από νόμους, σε πολλές περιπτώσεις ακόμα και σε αμφιβόλου ποιότητας άτομα να διαχειρίζονται αθλητικά θέματα και να γίνονται ρυθμιστές, μόνο και μόνο επειδή έχουν την όποια πρόσβαση σε κεφάλαια, πέρα από την αναμφισβήτητη διαπίστωση ότι δεν ωφέλησε τον επαγγελματικό αθλητισμό έπληξε καίρια και τα αθλητικά σωματεία.

Η ερήμωση των γενικών συνελεύσεων που προκάλεσε η αποχώρηση όσων το ενδιαφέρον επικεντρώνονταν στο ποδόσφαιρο και το μπάσκετ, αφενός εξαφάνισε τον οποιοδήποτε κοινωνικό έλεγχο στα δύο αθλήματα και αφετέρου απομείωσε την δυναμική των σωματείων να λειτουργούν ως ομάδες πίεσης, μετατρέποντάς τα σε συλλόγους γονέων και κηδεμόνων.

Η ιδέα ότι η ιδιωτικοποίηση θα έλυσε το πρόβλημα χρηματοδότησης των ερασιτεχνικών τμημάτων από την συμμετοχή στην εταιρεία κατά 10% και του 15% από την χρήση των εγκαταστάσεων και του ονόματος, μόνο ως αυταπάτη μπορεί να εκληφθεί.

Παράπλευρη απώλεια από την εφαρμογή των αφιλοσόφητων αθλητικών νόμων ήταν η στείρωση του αθλητικού χώρου και η αδυναμία του να συλλάβει γόνιμες προτάσεις, που θα μπορούσαν να είναι μια κάποια λύση, κρίνοντάς τες πάντα με βάση το στερεότυπο που καλλιέργησαν οι νόμοι για τον ρόλο των ιδιοκτητών.

Όταν πχ οικονομικός παράγοντας μεγάλης ΠΑΕ δήλωσε ότι “οι ομάδες κτίζονται και δεν αγοράζονται”, που αν επικρατούσε η αθλητική σκέψη θα κρινόταν ως ορθή, οι περισσότεροι την έκριναν ως υπεκφυγή για την αποφυγή επενδύσεων, που ξέφευγε από την κατεστημένη άποψη ότι ο ρόλος του ιδιοκτήτη είναι μόνον να βάζει χρήματα σε ένα βαρέλι δίχως πάτο. Αν την ίδια άποψη την εξέφραζε κάποιος ερασιτέχνης παράγοντας, θα κρινόταν ότι το λέει επειδή δεν έχει χρήματα.

Η νοοτροπία που δημιούργησαν οι νόμοι δεν αφήνουν χώρο στην λογική.

Παρατήρηση: Το παρόν άρθρο είναι το τέταρτο μέρος κειμένου του Μίλτου Λαζαρίδη, παλαίμαχου διεθνή καλαθοσφαιριστή, που συντάχθηκε με αφορμή την ολοκλήρωση, στις 9/12/2016, της δημόσιας διαβούλευσης του σχεδίου νόμου «Περί ερασιτεχνικού και επαγγελματικού αθλητισμού».

Το τρίτο μέρος του κειμένου μπορείτε να το διαβάσετε [εδώ](#)